

mænd nu lønnes, ved Omorganisationen i 1880 ere blevne væsentlig forrykkede til Skade for Befalingsmændene, saa at derved ogsaa Lønningsforholdene i Virkeligheden ere blevne stærkt forringede, idet en stor Del er bleven betydeligt slettere lønnet, end de ellers vilde have været. Jeg kommer senere lidt nærmere ind paa dette. Det viste sig herved, at medens Hærloven af 6. Juli 1867 havde omtrent $1\frac{1}{4}$ Gang saa mange Premierløjtnanter som Kaptajner i Almindelighed, har Hærloven af 1880 omtrent $1\frac{1}{2}$ Gang saa mange. Ved Fodfolket er Forhøjelsen 56 Premierløjtnanter mod 5 Kaptajner eller 11 Gange saa mange. At dette i betydelig Grad maa skade Avancementet, siger sig selv.

Der er mod denne midlertidige Lønningsrevision gjort gældende med en formelt set til en vis Grad begrundet Ret, at en Lønrevision skulde være Slutstenen paa og ikke Begyndelsen til en Organisationslov. Men netop ud fra den Betragtning maa jeg meget stærkt betone, hvor stor en Fejl og Uretfærdighed det var, naar man i 1880 foretog en indgribende Forandring af Organisationen og ganske undlod det, der betegnes som Slutstenen, en dertil svarende Lønningsrevision. — Et andet Moment, som jeg ikke har set fremhævet, der taler for en Forbedring af Befalingsmændenes Løn, er, at særlig Officerskorpset her til Lands er slettere lønnet end i næsten alle andre Lande i Europa. Det gælder ganske særligt i de højere Klasser, men til Dels ogsaa i de lavere. — Men hvad her stærkest taler derfor, er, at der foreligger et bestemt Retskrav. Medens der, saavidt jeg mindes, ved alle de højt begrundede Lønningsforbedringer, der ere givne til andre Klasser af Statstjenere, altid har været gjort et Billighedshensyn gældende, som ogsaa med Rette kan gøres gældende, foreligger der for det Personale, der lønnes efter Lønningsloven af 25. Juli 1867 et bestemt Retskrav, idet Lovens § 44, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse, lyder saaledes: „Denne Lov underkastes en almindelig Revision inden Udgangen af Finansaaret 1872—73. Fører denne Revision ikke til en ny Lov, underkastes Loven en fornyet Revision inden Udgangen af hvert følgende Finansaar, saa længe indtil Revisionen fremkalder en anden Lov.“ Men denne Paragraf er, saa vidt jeg ved, aldrig nogen Sinde bleven bragt til Udførelse. I 33 Aar har Hærens Personale staaet med et uopfyldt Retskrav, som ingen har taget Hensyn til, medens ganske al-

mindelige Billighedshensyn ere gjorte gældende af alle andre til Fordel for dem. Man kan give forskellige Forklaringer paa, hvorfor det er gaaet saa roligt af, og hvorfor der aldrig fra Hærens og Flaadens Side er rejst stærke Krav i den Anledning. Jeg tror, at det for en meget væsentlig Del skyldes en stærkt ideel Betragtningssmaade, idet der i hele Befalingsmandskorpset har været en saa almindelig Nedtrykthed over Forsømmelsen af den almindelige Forsvarsorganisation, at man navnlig i Forsvarsbevægelsens Tid har lagt Vægt paa at belære hele Befolkningen om og at arbejde saa stærkt paa at gøre Nødvendigheden af en Forbedring af Forsvaret indlysende for hele Folket, at der, saa vidt mig bekendt, aldrig nogen Sinde i de Aar er talt om Ønskeligheden af at forbedre Personalets Lønning. Det laa meget deri, at man i den Grad anser den almindelige Organisation for nødvendig, at man stillede den over alle Krav, ogsaa over sine personlige, og fandt sig forpligtet til at skyde dem tilside. Man stolede saa sikkert paa, at naar først Lovgivningsmagten for Alvor optog en gennemgribende Organisation af Forsvaret, vilde den Opfattelse, som den saa nødvendig maatte komme til ved at fordybe sig grundigt i det, — at et Forsvar af et lille Land ingenlunde er haabløst, som visse Trælletanker, der spredes iblandt os, ville indbilde os, men tværtimod en Betingelse for, at Landet bevares, — gøre sig gældende og virke saa kraftigt, at simpel Retfærdighedsfølelse ganske sikkert ogsaa vilde føre til, at de Mænd, som skulde bære Organisationens, bleve stillede saa gunstigt, som Landets Forhold tillade. Som Følge deraf saa man selvfølgelig ogsaa med ganske særlig Fortrøstning og Tillid hen til Nedsættelsen af den bekendte store Forsvarskommission. Men der har man ganske vist ventet og ventet saa længe, at den Tillid og Fortrøstning, som baade Hærens Befalingsmandspersonale og alle Forsvarsvenner rundt omkring i Landet have næret til denne Kommission, unægtelig efterhaanden er gaaet saa uhyggeligt over til en Følelse af ret modsat Art, at jeg maa give Afkald paa her i Tinget at karakterisere den nærmere. Det er jo netop Forsvarskommissionens Sendrægtighed, der bevirker, at denne Lønningslov er kommen frem paa en saadan Maade, som den er, nemlig som et Surrogat for det, der egentlig ønskes og med Rette kan kræves, og for det, der maatte ventes for ikke at skærpe den store Uretfærdighed. Det er